

при едно сѣмейство да работи като слугиня. Баща ѝ я запитва „Затова ли те пращамъ на училище, да ходишъ да слугувашъ?“ — Не, татко, азъ искамъ да направя опитъ, единъ день, когато вие съ мама не сте между живитѣ, ще мога ли сама да си изкарвамъ прѣхраната?“ И тя работила цѣла година и направила подарѣка на своя любимъ. Така се обличатъ и двамата. Това е разбиране на живота споредъ единъ новъ идеалъ. Ето една благородна чѣрта, проявена отъ тия двама млади!

Азъ бихъ желалъ всички българи да слѣдватъ примѣра на тия двама млади, на този осмокласникъ ученикъ, и на тази осмокласница ученичка. Това трѣбва да бѣде свещенъ идеалъ за всички! Ние трѣбва да внесемъ този идеалъ и въ религията. Всичко трѣбва да мине прѣзъ ума ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ сърцето ни; всичко трѣбва да мине прѣзъ волята ни. И всичко, което можемъ да изработимъ, да бѣде за Бога. За Бога трѣбва да работимъ безъ пари. И ако азъ идвамъ тукъ, за да дамъ нѣщо, за да оставя нѣщо въ този домъ, то трѣбва да излѣзе отъ моя умъ, самъ да опитамъ мъчнотиитѣ на живота. Не съжалявайте, че мъчнотии идватъ върху васъ! Колкото сж по-големии мъчнотиитѣ въ свѣта, толкова повече ще се изпита нашата сила, за да станемъ всички герои за Божествената Любовь. И когато нашиятъ благъ Баща, тъй наричамъ азъ Бога, види, че ние постъпваме така, Той ще благослови нашия пътъ. Разправяше ми тия дни единъ младъ момъкъ слѣдното нѣщо „Азъ постъпихъ на работа въ едно прѣдприятие. Работихъ идейно безкорисно, за което не ми се плащаше нищо. Другъ единъ приятель управ-